

Kemer 30 februari 2004

Resebrev 29

Grenada - Florida – New York

22 december 2003 – 20 januari 2004

Vad gör man först när man kommit till Karibien, givetvis badar man. Innan vi förtöjde stannade vi upp båten varefter Ulla och jag hoppade i det varma goa vattnet, det var underbart. Efter badet fortsatte vi in till Clarks Courts Bay Marina. Grenada ligger i en ögrupp som heter Windwards Islands. Vi blev anvisade en plats i den lilla marinan som bara har en ponton och ett tjugotal platser. Gail och barnen väntade på oss i marinan. Walter åkte iväg med taxi för att klarera in medan Ulla och jag började städa av båten och spola rent från salt. Efter en timma kom Walter tillbaka och packade varefter familjen sa hej då och åkte till hotellet där Gail och barnen bott medan vi seglade över Atlanten. Vi hade bestämt att fira överseglingen med en middag iland men plötsligt var vi ensamma. Marinan ligger avlägset och vi hade inga EC dollar så vi bestämde oss för att äta middag ombord och njuta av att ligga still och att bada.

Nästa morgon gick vi till marinakontoret för att ordna med en taxi. Vi behövde växla till oss lite EC dollar, handla och se oss omkring på ön. Utanför kontoret träffade vi ett engelskt par som kommit in i marinan med gummibåt. Dom skulle också handla så vi frågade om vi skulle dela en taxi. Behövs inte sa dom, vi har hyrt en bil så ni kan åka med oss. Att köra bil på Grenada är inte lätt för det finns inga vägskyltar, i alla fall såg vi aldrig några. John hade varit här ett tag och hittade. John och Susan låg uppankrade i en vik inte så långt från marinan. Efter att ha växlat pengar åkte vi till ett shoppingcenter som heter Grand Anse och fick en överblick i vad som finns att köpa på ön. Vi hittade en resebyrå och vi kollade flygförbindelser och kostnader från öarna till Florida. När vi senare satt och fikade på en liten servering började vi prata med ett annat engelskt par som satt vid ett bord intill. När vi skulle ropa till oss en taxi erbjöd dom sig att köra oss till marinan vilket vi tackade ja till. Vi fick åka en liten extrasväng tillbaka för vi kom först till fel vik.

På julafton åkte vi på en sightseeing tur med taxi. Hela familjen (Gail, Walter, Tatiana, Drake och Rex) var med och vi åkte runt och tvärs ön och besökte bland annat en rom fabrik och ett par kryddfabriker. Vi åt lunch på en restaurang mitt på ön där servitriserna var jul klädda i rött och vitt. Sedan åkte vi till ett vattenfall där vi badade. När vi åkte genom huvudstaden som heter S:t Georges var det fullt liv på gatorna och julhandeln var i full gång. Det var svårt att köra genom gatorna som var fullpackade med människor. Vi hade närkontakt fastän vi satt inne i bilen och med nedvevade rutor. Överallt spelades det julsånger.

Familjen är judar och firar inte vår jul och det blev en annorlunda julafton. I Puerto Mogan på Gran Canaria hade vi köpt en liten tomt som vi hade som juldekoration i förpiken. Ulla och jag fick inte upp någon riktig julstämning och vi tänkte på våra barn och barnbarn där de sitter runt granen och river av papper från julklapparna. Ulla och jag gick till baren på marinan och drack varsin Romdrink och blev sedan ombordbjudna på en amerikansk båt.

Ulla och jag tillbringade ett par dagar på en strand ute på Hog Island, en liten ö där vi snorklade i det varma sköna vattnet, vi var helt ensamma. En kväll var det Pot Lock (typ knytkalas) på andra sidan ön där vi snorklade. I viken låg ett fyrtiotal båtar från flera länder för ankar. Vi hade en trevlig kväll. Här fanns en salig blandning av seglare, några såg ut som om dom inte hade varit i civiliserade trakter på länge. Flera av dem hade legat här i flera år..

Vi tyckte att vi legat still länge och ville segla vidare. När vi en kväll dryftade detta med Walter blev han till vår häpnad oförskämd varför Ulla och jag bestämde oss för att det var dags att lämna båten. Att segla vidare tillsammans skulle inte vara trevligt. Familjen ville inte segla för dom blev sjösjuka och Walter hade inte lust att segla. Vi förstod vinken. Träffar man en överenskommelse skall man göra den skriftligt. Ett villkor för att vi hjälpte honom att segla båten var att vi skulle vara med och segla runt och se några öar. Synd att en fin segling avslutades på detta vis. Som jag tidigare skrivit så hade vi haft en fin översegling med bra stämning ombord. Vårt beslut låg fast trots en halvhjärtad ursäkt nästa morgon.

Det var söndag morgon och vi tog en taxi till flygplatsen. Det gick inget flyg till Florida förrän tidigt nästa morgon så vi åkte till ett litet motell som inte låg så långt ifrån. Vi tog en kvällspromenad för att hitta en trevlig restaurang. Det var en skön kväll och vi gick och gick. Efter en bra stund träffade vi ett franskt par som också var ute och gick. Dom låg med sin båt i True Blue Marina en bit därifrån och dom visade oss till en mycket trevlig restaurang i hamnen. Här var det många seglare som hade ätit julmiddag, synd att vi inte visste det. Vi serverades en mycket god middag på en mysig restaurang med en trevlig betjäning. Det blev en bra avslutning på besöket i Grenada. Det var för långt att gå tillbaka hela vägen till motellet igen så vi tog en taxi. På natten vaknade jag av att någon öppnade vårt fönster och var halvvägs inne när jag ropade till. Han sa något om vill ni ha frukost och sedan försvann han. Efter en timma var han på väg in igen varför jag bad honom att fara och flyga. Jag ringde receptionen och väckte någon och berättade vad som hänt och att det inte gick att låsa fönstret. Vi sov inte riktigt bra resten av natten. Klockan kvart i fem åkte vi till flygplatsen. På biljetten stod att vi skulle vara där två immar före start. Vi tillsammans med de andra resenärerna fanns på plats men ingen incheckningspersonal, dom kom först en timma senare.

Vi mellanlandade på Trinidad och fick några timmar där. På kvällen landade vi i Miami där vi hyrde en bil som vi skulle lämna tillbaka i Norfolk. Vi fick bilen och körde ut från flygplatsen. Trafiken var tät men vi lyckades att hitta rätt och köra åt rätt väderstreck. Nu skulle vi leta rätt på ett motell där vi skulle övernatta. I Homestead stannade vi och checkade in på ett motell. Det var ett typiskt amerikanskt motell där bilen står max 5 meter från huvudkudden. Vi gick på en restaurang och åt jättegoda grillade revben.

Vi körde ned till Key West och kollade läget. Det såg bra ut. Trafiken var mycket tät och vi fick verkligen möjlighet att se allt som vi passerade som till exempel 185 Mac Donalds, 55 Kentucky Fried Chicken, 28 Holiday Inn och 122 Wendys samt pelikaner som är lika många som fiskmåsar hemma. Motellen ligger tätt så det är bara till att åka in och prissförhandla. Tyvärr så var det mellan jul och nyår och man var svårflörtade men ibland blev det träff. Vi

besökte Orlando och givetvis Disney World. Vi valde EpCot Center som är ett av fyra attraktionsområden. Vi spenderade tolv timmar, från tio till tio, men hann inte allt. EpCot Center är den delen som vänder sig mer till vuxna. Det var en helt fantastisk dag. Utställningarna från olika länder tyckte vi bäst om. Vi blev imponerade av Norges avdelning. Sverige var inte representerat. Att Kina har gjort en så stor satsning på Disney World förvånade oss. Vi var i alla fall välkomna till Kina. Kvällen avslutades med ett enormt fyrverkeri. Allt vi tidigare sett i fyrverkeri förbleknade.

Vi fortsatte vår färd och besökte bland annat den gamla staden St Augustine. Denna natt låg vi på Scottish Inn i Richmond. Middag blev grillade honungsmarinerade kycklingvingar på Kentucky Fried Chicken. Det är inte nyttigt men görgött. I USA tuggade vi tillbaka något kilo men fortfarande låg vi på plus efter Atlantseglingen.

Nästa stora stopp var Norfolk och vi var väntade. Ett amerikanskt par, Greta och Gary, som vi seglat tillsammans med och träffat första gången i Falmouth och sedan i Spanien hade inbjudit oss att komma och hälsa på dem. Per telefon fick vi en vägbeskrivning som vi följde men det blev ett par telefonsamtal till innan vi hittade rätt. Dom hade en fin lägenhet i ett ombyggt hamnområde och hade William Baron förtöjd nedanför balkongen som är stor som en altan. Vi fick ett hjärtligt välkomnande och dom visade oss runt i Norfolk och vi fick bland annat se ett marinmuseum och gå ombord på USS Wisconsin som är det största och sist byggda warship. Ombord finns gamla veteraner som varit med i aktiv tjänst ombord under många år. Fartyget är enormt och hela däckets är av teak, detta på grund av att hålla ned vikten på fartyget. Vi besökte också Mac Arthur Memorial Museum. På kvällen hade Greta och Gary bjudit hem några vänner på middag och vi hade en trevlig kväll.

En dag gjorde vi utflykt till en bevarad gammal Muséestad som heter Williamsburg och som är från den engelska kolonialtiden. Staden har man behållit i originalskick med grusgator och de som bodde eller arbetade där var klädda i tidsenliga kläder. Det finns hantverkare, butiker och restauranger. Om man vill hitta vanliga näringsställen får man gå utanför området. Medan vi promenerade på gatorna höll man på med att plocka ned juldekorationer, även dessa var gjorda med tradition. Det finns en bok bara med bilder från dessa tidsenliga juldekorationer.

Efter att ha sagt tack och farväl till Greta och Gary för deras gästvänlighet och några trevliga dagar fortsatte vi vår färd norrut mot New York. Vi hade bestämt oss för att ha hyrbilen hela vägen så vi ringde biluthyrningsfirman och fick ok och en adress i New York, Fyrtioandra gatan på Manhattan, mellan andra och tredje avenyn där vi skulle lämna bilen. Enkelt och klart men hur hittar vi dit. Gary har ett vägbeskrivningsprogram i sin dator så han skrev ut en vägbeskrivning. Nu hade vi bara att köpa en karta över New York så vi kommer in i stan på rätt ställe där vägbeskrivningen tar vid. När vi senare såg kartan observerade vi att det finns mer än en väg som går in till New York. Nu hade vi kört i Miami, Florida, Georgia, South och North Carolina och Virginia, och var vi på väg genom Maryland och skall vidare in i New York.

Vi hade bestämt att skall vi in i New York skall vi inte göra detta i rusningstrafik eller mörker. Vi hade startat klockan nio på morgonen och det skulle bli en övernattning på vägen. Trafiken var inte så tät som den varit tidigare och vi förflyttade oss snabbt. I Florida hade vi varmt och gott men det blev kallare och kallare ju längre norrut vi kom. I Norfolk använde vi alla våra varma kläder vi hade, men nu blev det värre. I Maryland hade vi minus tio grader och det var skönt att slippa gå ur bilen när vi tankade. Det hade gått så bra så det var ingen ide att leta efter motell så vi fortsatte hela vägen. Vi ringde Lotta och Robbie och vi var välkomna

samma dag. Robbie sa att han hämtar oss vid biluthyrningsfirman. När vi körde in i New York var klockan halvsju och det var mörkt och rusningstrafik. Ulla satte sig rak i stolen, tände takbelysningen och gav klartecken kör! När vi kom till Lincoln tunneln var det vägarbeten och trafiken omdirigerades till andra mötande filer. För att komma rätt fick vi tvinga oss in och tänkte att skall vi fortsätta i fel filer så kan vi inte se gatuskyltarna och då är det kört. Ulla sträckte på halsen när vi kom ur tunneln och vi hittade rätt. På vägbeskrivningen såg det enklare ut än i verkligheten och att det var mörkt gjorde inte saken enklare. Ulla gjorde ett strålande jobb och vi vill framföra ett tack till alla de bilister som inte tutade på oss när vi stannade upp trafiken för att orientera oss. Vi kom så småningom in i Manhattan, korsade Broadway och vi fick vittring. Nu räknade vi gator och plötsligt var fyrtioandra gatan där och vi skulle till höger. Vi slank in i garageuppfarten och var framme med en hel bil och vi hade kört rätt hela vägen. Vi ringde Robbie som tillsammans med Lotta väntade på oss på en bar i närheten. Det tog inte många minuter innan Robbie körde upp sin bil långsides och vi fyllde deras bil med vår packning. Jag slapp att köra till Brooklyn där dom har en andelslägenhet på en liten trevlig gata med två till trevåningshus.

Lotta och Robbie har en mysig lägenhet i två plan. Från andra planet har man utsikt över det kombinerade kök och vardagsrummet. Efter att ha landat vår packning gick vi på Salty Dog. Här serverades vi var sin enorm tallrik med grillade revben. Revbenen var jättegoda men det fanns ingen möjlighet att trycka ned dem så vi fick doggy bags, så lunchen för nästa dag var räddad.

Vi stannade i New York i tio dagar och traskade runt och bekantade oss med Manhattan och Brooklyn. Tunnelbanan använde vi flitigt och det är bara cirka tio minuters promenad från lägenheten till en station, sedan tar det trettio minuter och vi är mitt i stan. Det var kallt så det första vi gjorde var att köpa skor, varma strumpor, öronlappar och varma underkläder. Vi besökte Empire State Building och åkte hissen upp 86 våningar. Hissen räknar bara var tionde våning. Vi kom ut på terrassen och möttes av en iskall vind. Det var 15 grader kallt och klart och vi fick en vidunderlig utsikt över New York. Vi åkte färja över till Staten Island och passerade Frihetsgudinnan. Det gick inte att komma in i Frihetsgudinnan för av ekonomiska skäl hade man inte råd att ha den öppen. Från färjan såg vi Manhattan med skyskraporna så som det ser ut på vykortet.

En lördag promenerade vi i Central Park tillsammans med goda vänner till Lotta och Robbie. Det var som vanligt kallt och det smakade bra med en kopp varm choklad och bulle på ett café. En dag promenerade vi fullt påbyltade över Brooklynbron och vidare upp på Manhattan, vi besökte Metropolitan, Lincoln Center, Rockefeller Center, Trump Tower. Vi fönstershoppade men på grund av vädret gjorde vi det inne i butikerna. Flera kvällar tillbringade vi tillsammans med Lotta och Robbie och deras vänner på olika restauranger och åt middag. Vi minns särskilt en indisk restaurang där man fick gå hopvikt för alla dekorationer som hängde ned från taket. Det var så trångt att vi fick trycka upp axlarna mot halsen för att få plats men maten smakade jättegott. Vi lyckades få biljetter till två musicals som båda var toppen. Den ena var Urinetown och den andra var Mamma Mia som gick på Broadway. I Chinatown är det roligt att promenera, försäljningen och affärerna påminner om Turkiet. Här finns ett stort utbud av fisk och skaldjur i fiskaffärerna där man exponerar långt ut på gatan. Vi köpte hummer som fick bli förrätt till kvällens middag som vi bjöd värdparet på. Till huvudrätt serverade vi stekt oxfilé med klyftpotatis

Sista helgen åkte vi alla till Atlantic City och gick på Boatshow. När vi kom in på mässan hörde vi en speaker som frågade vem som hade varit ute längst med båt. Medan vi gick fram

mot speakern hörde vi 10 dagar och 8 veckor och när vi kom fram ropade jag två och ett halvt år. Jag vann och fick komma fram och motta ett presentkort på 100\$ till en båttillbehörsaffär. Det var ingen stor mässa men det var skoj att se på amerikanska båtar och inredningar. Liza Copeland höll ett föredrag om segling i Medelhavet och hon blev mycket glad och överraskad när hon såg oss. Liza är gift med Andy och är kanadensare och vi träffades senast i Odessa i Ukraina i somras. Andy var kvar på Bagheera som ligger på Poros i Grekland. Vi kommer att träffas igen på The EMYR Rally till sommaren. På kvällen besökte vi ett stort Kasino. Robbie prövade på lyckan och vann 150\$. Efter det gick vi på en mexikansk restaurang där vi firade våra vinster. Vi övernattade på motell. När vi nästa eftermiddag körde tillbaka till New York fick vi snöoväder men vi kom hem utan intermezzon. Vi hade ingen middag och ville inte gå ut i kylan igen så vi beställde hem Pizza take away.

På morgonen den 19 januari var det minus 26 grader. Det hade inte varit så kallt i New York på fyrtio år. Överallt vart vi kommer är det väder rekord. Fram mot middagen var det drägligt ute (bara 15 minusgrader) så vi gjorde vårt sista besök på Manhattan. Efter att ha traskat här fram och tillbaka, kors och tvärs känner vi oss nu hemmastadda och hittar ganska bra utan att behöva följa med på kartan hela tiden. Lotta arbetar som rekryterare på ett företag som heter The Galen Group vilket är ett passande namn på ett företag för Lotta att arbeta på. Vi hälsade på Lotta varvid arbetet avstannade på kontoret. Så småningom hamnade vi i China Town och hummern såg inte sämre ut och för tusan, det är ju sista kvällen så varför inte. Laxen såg inte heller så dum ut. Vi åt middag hemma. Laxen blev folieinbakad. Sista kvällen blev lyckad och vi tackade för en enormt bra vistelse i New York. Nästa gång får bli på sommaren.

Vi beställde en bil som tog oss till J F Kennedy Airport som är världens största flygplats. Tidigare i veckan var det extrakoller och därmed förseningar och inställda flyg men nu gick det väldigt smidigt. Att checka in gick snabbt och det var skönt att bli av med allt vårt bagage så vi kunde röra oss lite lättare. Mitt långa odelbara havsfiskespö som jag köpt på Kanarieöarna fick återigen klara sig själv på bandet men med friskrivning från flygbolaget för skador. Vi flög med Alitalia och skulle byta plan i Milano. Klockan två var vi framme i Istanbul och det blåste kuling och ösregnade. Vår buss till Kemer gick inte förrän nio så vi åkte till Attaköy Marina där vi blev hjärtligt välkomnade och dom tyckte det var roligt att vi hälsade på. Vi fick ställa in väskorna i ett rum och dom bjöd på te och frukt och sa till oss att vi fick använda internet och gå på clubrestaurangen om vi ville. Det var ett fruktansvärt väder och vi blev nästan genomblöta när vi gick från restaurangen till kontoret. Efter en tolvtimmars bussfärd var vi i Kemer. Vi hade tur för det blev snöoväder i bergen efter det vi passerat, det var mest regn men det kom i massor. Senare fick vi höra att vägar blivit bortspolade och broar förstörda.

När vi kom till Kemer var allt nedsläckt och få affärer var öppna. Det var strömavbrott i hela stan. Taxin stannade framför Hokus Pokus och vi ställde baggaget under henne medan jag sprang till kontoret för att hämta nycklar och ordna med en stege. Det blåste storm och jag blev genomvåt. När jag kom tillbaka kom det en marinero med en stege och vi kunde klättra upp i Hokus Pokus och sätta på värmen. Det tjöt i riggen och det var skönt att byta till torra kläder. Klockan fyra på morgonen hade ett litet turkiskt fartyg gått grund ett par hundra meter från marinan. Vi kunde följa dramatiken från land. Det blåste så mycket att man inte vågade gå ut med helikopter och vågorna för höga för att gå ut med båt och undsätta de sex besättningsmännen. Sjöarna sköljde över fartyget och vi kunde se de frusna männen på däck. Flera ambulanser väntade i marinan. Först klockan sex på kvällen hade det lugnat sig så mycket att man kunde gå ut och hämta hem besättningen som var kraftigt nedkylda. Fartyget bröts och det kommer nog att bli liggande kvar.

.
Att komma tillbaka till Kemer var roligt för vi blev mycket väl emottagna med kramar av flickorna på kontoret och många frågade hur vi haft det och tyckte det var roligt att vi kommit tillbaka. Det känns som att komma hem till vårt riktiga hem. Sanna bjöd på lunch och sedan kröp vi till kojs för nu hade vi rest i två dygn och det var skönt att sträcka ut sig i våra sköna kojor.

.
Med seglarhälsningar

.
Ulla o Mats